

va durar 18 mesos més que a la resta de la meua lleva perquè s'havien perdut els meus documents. Quan em van llicenciar ja anava cap als 25 anys.

—Tens alguna «guerreta» per explicar?

—Quan estava a l'Ebre, un dia el tinent em va fer cavar un clot per enterrar-hi un «emboscado» i, com que a mi em deien que era un «emboscado», vaig interpretar que cavava la meua pròpia fossa. Al migdia vaig marxar esporuguit, amb una granada de mà a la butxaca, boscos al través. Ja llustrejava que, pensant que no sabia nedar i que no podria travessar l'Ebre, vaig tornar cap al grup. Per sort per a mi, la fossa ja estava ocupada. Havia passat el mal son.

Una altra vegada, anava cap a una masia on hi havia un matrimoni amb el que havíem compartit el menjar i, lluny, vaig veure com venien les «pavas» a bombardejar i vaig recular cridant que venien els avions. Tothom es va refugiar i, degut a això, em volien nomenar guaita oficial.

—Deu ser trist, passar l'etapa de la joventut d'aquesta manera; deu semblar que s'ha malbaratat una de les millors èpoques de la vida. Parla de la teua tornada a la vida normal.

—Al tornar a casa vaig continuar fent de pagès i, quan venia el temps de segar i batre, anava amb una colla fent la campanya per diferents comarques de Catalunya. Va ser anant amb la colla a batre com vaig conèixer la Mercè, la meua dona. Érem a Can Coc de Lliçà d'Amunt batent quan vaig coincidir amb ella, que estava rentant al rec. Vàrem parlar una estona i vàrem quedar pel dissabte següent. El festeig va durar dos anys i em vaig casar amb la Mercè Clapés i Agustí, de can Felip de Lliçà, als 27 anys.

Vàrem tenir dues filles; actualment estan casades i ara som avis de cinc néts.

A més de les feines del camp, anava al bosc a fer costals per vendre'ls als forns per coure el pa, i també feia gavella, que la veníem als forns per coure els totxos.

—És una vida dedicada plenament al treball. Has tingut alguna afició?

—La meua principal afició ha estat la caça. Durant el temps en què era permès, anava a caçar i m'agradava molt.

També disfrutava anant a buscar bolets. Si en trobàvem molts i per a nosaltres en teníem massa, els veníem a Can Serra i ells, com que tenien fonda, ens els compraven tots.

—Per què no fas una valoració dels canvis que ha experimentat el poble?

—El nostre poble ha canviat molt, ha tingut moltes millores. No obstant nosaltres no en gaudim massa. El fet de viure en una casa apartada i de no poder anar amb moto, fa que no poguem participar d'aquestes millores. Per exemple, no hem anat mai al Casal d'Avis.